

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **D. H.**, bytem, zast. Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské nám. 15, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2015, vydané dne 2. 3. 2015, č. j. JMK 12486/2015, sp. zn. S-JMK 12486/2015/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 27. 2. 2015, vydané dne 2. 3. 2015, č. j. JMK 12486/2015, sp. zn. S-JMK 12486/2015/ODOS/Ša (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen správní řád), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 24. 11. 2014, vydané dne 2. 12. 2014, č. j. SMUZN 4194/2014 Hoch, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 1. 4. 2014 v 11:15 hod na ulici P. a dále pak na ulici V. t. ve Znojmě jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn., při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon a současně kontrolou vozidla bylo zjištěno prasklé přední sklo ve stírané ploše nad povolenou mez. Uvedeným jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

V souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen zákon o přestupcích), byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty ve výši 7.000 Kč a zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žaloba směřuje proti výroku napadeného rozhodnutí a současně žalobce žádá soud, aby podané správní žalobě byl přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), neboť rozhodnutí správních orgánů jej zcela omezují v právu řídit motorové vozidlo po dobu 6 měsíců. Žalobce dále uvádí, že je pro něj řízení vozidla nezbytné z pracovních důvodů. Na základě pracovní smlouvy ze dne 16. 5. 2014 je žalobce zaměstnán u P. H., IČ, místem podnikání P.,, jako řidič. V posledních dvou měsících je sice žalobce veden na Úřadu práce, avšak v brzké době opět do zaměstnání nastoupí.

Žalobce v současnosti bydlí v R., odkud každý den dojíždí do Měnína, kde ze svého osobního vozidla přeseďá do vozidla svého zaměstnavatele a jezdí dalších 12 km do J. Vzhledem ke své práci je pro žalobce řízení vozidla nezbytnou podmínkou výkonu svého povolání. V případě nemožnosti řízení by o své zaměstnání přišel. Řízení vozidla je pro žalobce též důležité z rodinných důvodů, neboť musí desetiměsíčního syna pravidelně vozit k lékaři do Břeclavi a Brna.

Žalobce uzavírá, že si je vědom, že zákaz činnosti má funkci obrannou ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, je však nutno uvést, že v daném případě sankce zákazu činnosti obrannou funkci zcela ztrácí, neboť tato sankce mu byla uložena z důvodu praskliny na čelním skle a není zde žádné riziko, že by se tento skutek mohl opakovat.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Dle žalovaného by výrok o sankci nebyl v souladu s právními předpisy tehdy, když by byla sankce uložena ve výměře mimo rozpětí právními předpisy stanovené. V konkrétním případě prvoinstanční orgán ukládal sankci podle ust. § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu. Podle něj se za přešupek podle odstavce 1 písm. a), b), e) bodů 2 a 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Dále může být výrok o sankci v rozporu s právními předpisy v ohledu, pokud by stran okolností sankcí ovlivňujících nebyl objasněn stav věci tak, jak ukládá právní předpis. Správní orgán prvního stupně zmínil jako okolnost polehčující skutečnost, že jednáním obviněného nebyl způsoben žádný následek. Jako okolnost přitěžující pak správní orgán prvního stupně zmínil řidičskou minulost obviněného, místo a čas spáchání přešupků a souběh porušení dvou povinností stanovených zákonem. Lze tedy mít za to, že podstatné relevantní okolnosti sankci ovlivňující byly objasněny. Žalovaný zhodnotil sankci zákazu činnosti na dobu 6 měsíců jako přiměřenou a odůvodnění této sankce správním orgánem prvního stupně jako dostačující.

Dle žalovaného může být výrok o sankci též v rozporu s právními předpisy, pokud správní orgán překročí meze správního uvažování. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí plyne, jaké okolnosti byly hodnoceny jako polehčující či přitěžující.

Žalovaný tedy neshledává výrok o sankci nesprávným z hlediska žalobních námitek. Prvoinstanční orgán nepostupoval nijak nesprávně, pokud uložil sankci zákazu činnosti na dobu 6 měsíců, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby. Dle ust. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu od uložení sankce dle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a) cit. zák. nelze v rozhodnutí o přešupku upustit.

Kromě preventivní funkce má sankce zákazu činnosti funkci výchovnou, neboť je nepochybně prostředkem, jenž je způsobitý vést k dosažení sledovaného cíle, tedy ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích s ohledem na individuální a generální prevenci.

Žalovaný poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09, dle něhož dolní hranice sankce dle § 22 odst. 4 zákona o přešupcích (nyní § 125c odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu) nejsou rozporné s ústavním pořádkem.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

Ve správním spisu se mimo jiné nachází oznámení přešupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Znojmo, Dopravní inspektorát, ze dne 1. 4. 2014, úřední záznam sepsaný na místě Policií ČR včetně podpisu řidiče bez podání vysvětlení k věci, úřední záznam Policie ČR ze dne 1. 4. 2014, 4 fotografie motorového vozidla reg. zn. a výpis z evidenční karty řidiče celkem s 10 záznamy o přešupku.

Správní orgán prvního stupně ve věci dne 2. 12. 2014 vydal nové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl. Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Dle napadeného rozhodnutí, popř. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, správní orgán ukládal sankce podle ustanovení vztahujícímu se k přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, jako k přestupku přísněji postižitelnému (pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč na rozdíl od přestupku spočívajícím v držení telefonního přístroje, za nějž se ukládá pokuta v rozmezí 1.500 Kč až 2.500 Kč). Ust. § 125c odst. 4 písm. d) cit. zák. o silničním provozu stanoví správnímu orgánu povinnost za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona uložit pokutu od 5.000 Kč do 10.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně zmínil jako okolnost polehčující skutečnost, že jednáním obviněného (žalobce) nebyl způsoben žádný následek. Jako okolnost jdoucí k tíži obviněného je řidičská minulost obviněného, místo a čas spáchání přestupku a souběh dvou povinností stanovených zákonem. Pokuta byla uložena v dolní polovině zákonné sazby zákaz činnosti na samé spodní hranici zákonné sazby. Dle žalovaného uložené sankce odpovídají stupni společenské nebezpečnosti přestupků.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal výši pokuty, neboť měl za to, že i tato měla být uložena při spodní hranici a jeho chováním nedošlo k žádné škodě. Žalovaný k tomu poukázal na to, že se v daném případě jedná o souběh dvou porušení povinností vyplývajících ze zákona, a proto nelze pokutu na samé spodní hranici uložit, ale je správně určena ve vyšší míře.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se předně zabýval zákonností jedné z uložených sankcí. Žalobce nesouhlasí se sankcí mu uloženou správním orgánem prvního stupně v podobě zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Vzhledem k tomu, že žalobce žalobou napadá pouze napadeného rozhodnutí co do sankce zákazu činnosti, soud přezkoumává rozhodnutí pouze v této části.

Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji

postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.

Podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Podle odst. 5 věty druhé cit. ust. za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Podle odst. 8 cit. ust. od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

Podle § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ve znění pozdějších zákonů, silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

Podle ust. § 36 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb., ve znění vyhlášky č. 302/2013, jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.

Podle § 3 písm. a) cit. ust. závadou podle odstavce 1 v zasklení vozidla je vždy prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm.

Správní orgán prvního stupně se správně rozhodl uložit sankci za přestupek, jenž je zákonem přísněji sankcionován (ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích). V konkrétním případě se tedy jednalo o přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně měl za to, že spáchání přestupku dle cit. ust. bylo žalobci řádně dokázáno a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, tedy že žalobce řídil motorové vozidlo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť motorové vozidlo mělo prasklé čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm. V tomto konkrétním případě se vždy bude jednat o závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

Na základě těchto zjištění nezbylo správnímu orgánu, než postupovat dle zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu zákon dle odst. 5 cit. zák. ukládá sankci ve formě zákazu činnosti se spodní hranicí zákazu činnosti v délce 6 měsíců. Žalovaný zhodnotil uložení této sankce za přiměřenou a řádně odůvodněnou. Zároveň je nutno přihlídnout k odst. 8 cit. ust., dle něhož od uložení této sankce nelze upustit.

Soud tak uzavírá, že pokud správní orgány uznaly žalobce vinného ze spáchání přestupku, za nějž zákon obligatorně ukládá sankci v podobě zákazu činnosti s minimální dobou trvání sankce v délce 6 měsíců, a zároveň od potrestání daného přestupku nelze ze zákona upustit, a za tento přestupek žalobci uložily zákaz činnosti při spodní hranici sazby, nelze jejich postup hodnotit jako nepřiměřeně represivní.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková